

Egy 19. századi nő

Feleség, munkás, háziasszony. Lényegében ez vagyok én. Reggel még sötétben indulok el a gyárba dolgozni. A ködös időben alig látok valamit, és óvatos vagyok minden idegennel, aki szembejön. Meg is szól pár férfi, de nem foglalkozom velük, sietek tovább. Miután beérek és leveszem a kabátomat, beállok a helyemre, a szalag mellé, ahol egész nap textilt fogok tekerni. Mivel korán értem be, le tudok ülni még, mielőtt megjön a felügyelő.

Miközben a koszos padlót, és nedves falakat nézem, a férjemen gondolkodom. Nemrég belepillantottam az újságba, amit éppen olvastam, és ezt olvastam a családon kívül álló nőről: „hasonlít az ágról szakadt levélhez, melyet a sors szele kénye szerint hordoz cél és biztos irány nélkül, míg végre elejtetvén, lábbal tapostatják”. Habár kissé megrázott a hasonlat, azt hiszem, igazat kell adnom az írónak, ugyanis valóban

ez a sors vár azokra a kortársaimra, akik nem helyezkednek el egy férfival. Én tisztелеm az uramat, és igyekszem ideális feleség lenni. Ő újságíró, vagyis néha esténként is az irodájában van, amit nekem muszáj megértenem, hiszen ő tart el minket, mivel az én keresetem közel sincs az elegendőhöz.

A gondolataimat megszakítja a felügyelő kiabálása, aki a helyünkre parancsol minket. Kezdődik a munka. A mellettem

dolgozó, nálam idősebb nővel gyakran beszélgettem, és sokat tanultam tőle. Azonban a múlt héten el kellett távoznia, mert kiderült, hogy várandós. Eleinte sikerült bő ruhákkal álcáznia a gömbölyödő hasát, de egy idő után, a rosszullétei és a kimerültsége gyanúsak lettek a gyártulajdonosnak. Mikor utoljára találkoztunk, azt mondta, ő szívesebben van otthon a babával, csak a férje nem örült annak, hogy nem tud dolgozni.

Én is szeretnék édesanya lenni, de mivel még csak egy éve vagyunk házasok, a férjem ki akarja élvezni a házastársi életet. Ha eljön az idő, amikor ő is utódokat kíván, akkor elkezdhetek reménykedni.

Ma reggel különösen hideg van, és a nyitott ablakon az esőt is befújja a szél. A mellettem lévő üres helyre egy nagyon fiatal lány került, akinek ma van az első napja. Megmutatom neki, hogy mit kell csinálnia, és odaadom neki a sálam, mert alig melegíti a vékony kabát, ami rajta van. Délre teljesen átfagyta a kezeink, és már alig várjuk a rövid ebédszünetet. Mindenki otthonról hoz ételt, ami általában nagyon kicsi adag, de legalább meg lehet enni a pár perces szünet alatt. Miután elfogyasztottuk az adagunkat, visszaállunk a szalag mellé, és folytatjuk a munkát. Amikor végzünk, este kilenc óra van, úgyhogy igyekszem minél hamarabb hazaérni.

Szerencsére nem találkozom senkivel, és mire hazaérek, vidám hangulat fog el. Férjem már rég otthon van, de a házimunkát nem hagyhatom rá, hiszen az az én dolgom, úgyhogy még van mit tennem, mielőtt leülhetek végre. A vacsora babfőzelék, utána pedig egy kis adag puding, ami tegnapról maradt. Nem beszélünk sokat, és ennek örülök, mert alig tudnék értelmeset mondani a kimerültségtől. Miután befejezzük az evést, elpakolok, elmosom a tányérokat, és előkészítem a holnapi ételt. Végre az aprócska

kandalló elé ülhetek, és olvashatok. A férjem van olyan jó lelkű, hogy megengedi, hogy bármit olvassak, és nem szól meg, mint sok férfi a feleségét. Sok társam a gyárban nem tud írni-olvasni, de engem édesanyám szerencsére tanított, és a regények lettek a menedékeim a való világ elől. Gyakran van olyan, hogy elfeledkezem az időről, és a székemben alszok el. Persze ezek a régi könyvek nem a sajátjaim, mert azt nem engedhetném meg, hanem kölcsönbe kapom pár gazdagabb rokontól.

Miután lefekszünk, megkérdezem a férjemtől, hogy milyen napja volt, és azt válaszolja, hogy egész jó. Általában ilyenkor már túl fáradt vagyok a beszélgetéshez, de most kivételesen sokáig beszélünk. Előléptetést ígéretnek neki, tehát lehetséges, hogy anyagilag kicsit jobban állunk majd nemsokára. Ő is rákérdez a napomra, és mint ahogy azt illik, nem szólok a hidegről, a penészes falról, a szalagfülsüketítő zajáról és a társaim rosszulléteiről. Hálásnak kell lennem, és nem szabad olyannal fárasztanom, amin úgysem tud változtatni.

Egy idő után csak horkolást hallok, és én is megpróbálok elaludni, azonban csak a regényen jár az eszem, amit olvastam. Az író olyan szépséges életeket tárt elém, olyan álomszerű párokat, és óriási lakomákat, bálokat és udvarlásokat, amit nem tudok csak úgy kivenni a fejemből. Mit nem adnék, hogy akár csak egy napra, ebben a világban élhessek... persze tudom, hogy ez önző tőlem, és valószínűleg nem is élvezném, hiszen teljesen távol áll a mindennapjaimtól.

Végre lecsukódik a szemem, és az álmok világába merülök. Gyönyörű szatén ruhában táncolok, egy hatalmas bálteremben, és körülöttem mosolygó emberek állnak, pompás öltözékben. Egyszer a férjem jön felém, szerelem árad a szeméből, és felkér a következő táncra. A kezem puha, nincs rajta bőrkeményedés, a körmeim tiszták és egészségesekek. A hajam szinte aranyszínű, és virágokkal van díszítve, a lábaim pedig könnyedén követik a zene ritmusát, és egy csepp fáradtságot sem érzek. Ahogy táncolunk, a férjem édes szavakat suttog, és nyoma sincs a durva és unott hangnemnek, amit oly sokszor hallok tőle. A valóság szinte mellbevágó, amikor egy hirtelen robaj felkelt. Mikor reggel a gyárhoz sétálok, igyekszem elfelejteni az álmvilágot.

Feleség, munkás, háziasszony. Lényegében ez vagyok én. És ennek kell lennem, ez a feladatom.

(11.d osztályos tanuló)